

LAURA SIBSON

MINDEN SZÉTESSIK

Dream
válogatás

Történet egy fiatal lányról, aki szerint a szabályok azért vannak, hogy legyen mit megszegni. Rátalál saját hangjának erejére, és nem fog csendben maradni.

A hétvégék a barátokkal való bulizásról szólnak, miközben persze valahogy túl kell élni a középiskolai agyzsibbasztást is. Az érettségiig való visszaszámlálás elkezdődött, és Skye azt tűzte ki célul, hogy egy művészeti főiskolára megy továbbtanulni, ahonnan majd vissza sem néz.

Az „először a buli, aztán kérdezz” elven alapuló életstílusa azonban szétesni látszik, amikor édesanyja ismét összjön korábbi szerelmével – azzal a férfival, aki megsértette Skye határait, pedig inkább védelmeznie kellett volna őt. Akkor még túl fiatal volt, hogy megértse, mi történt, most azonban nem tudja eldönteni, hogy a lehető legmesszebb meneküljön a férfitől, vagy inkább adja fel az álmait, hogy a kishúgát védelmezhesse. Az egyetlen gond csak az, hogy senki nem tudja, mi történt Skye-jal. Hogyan lesz képes felfedni az eddig rejtegetett titkát?

Legjobb barátnőjének, valamint az egyedüli fiúnak a segítségével, akiben Skye képes megbízni, talán bátorságot nyer, hogy alkotással mesélje el a történetét, miután a szavakból már kifogyott. A múltjának rejtegetésével töltött évek után talán végre megtalálhatja önmagában a legjobb szövetségest.

LAURA SIBSON

több éven át dolgozott pályaválasztási tanácsadóként egyetemistákkal, mielőtt bekerült a Vermonti Képzőművészeti Főiskola mesterképzésére. Mikor épp nem ír, tanácsot ad vagy rendkívül erős kávét iszik, összefuthatsz vele kocogás közben az otthonában, Philadelphiában, esetleg kutyasétáltatás közben, vagy tömegkultúra fogyasztása közben (egy adag gyorskajával) a családja körében.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.laurasibson.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Ez egy olyan erős regény, amelyet biztos, hogy sohasem fogok elfelejteni. Laura Sibson lenyűgöző történetet alkotott egy titkot rejtegető lányról, akivel túl sok fiatal tud azonosulni. Személyisége ugyan megsebzett, de nem összetört, és éppen a traumája segítségével próbálja megtalálni az útját. Őszintén remélem, hogy rajta keresztül sokan fognak gyógyulásra lelni. Micsoda elképesztő első alkotás!”

Goodreads

„A Minden szétesik apró darabokra törte a szívem, majd ismét összeragasztotta. Ez a fájdalomról, küzdelemről, szeretetről és a művészet megváltó erejéről írt csodálatos történet tényleg nekem való. Manapság, amikor a fiatal felnőtteknek szóló könyvek egymást próbálják túldramatizálni, Sibson inkább Skye legbensőbb érzéseire és küzdeni akarására összpontosít. Már alig várom Sibson következő remekművét!”

Amazon

„Erőteljes történet. Nevettem, sírtam, és a kettő között az összes létező érzelmet megéltem. Amikor épp nem olvastam, azon vettem észre magam, hogy a szereplőkön töprengek. Laura Sibson írása lenyűgöző, és a történetbe szőtt érzelmi utazást nem fogom egykönnyen elfelejteni. Végtelenül hálás vagyok ezért a könyvért.”

Barnes & Noble

*Dream
válogatás*

L A U R A S I B S O N

MINDEN SZÉTESSIK

— részlet —

1

Így intézem az ügyeimet

RAJZSZÉNNEL, A VÁZLATFÜZETEMBEN örökíteném meg Bent, ahogy a díványon fekszik. A *Gomolygó ködben heverő alak* címet adnám neki. Teljesen belefeledkeznék abba a rajzba, lekötne, hogy eltaláljam göndör fürtjeit, megragadjam azt, ahogy a hasán nyugtatja a kezét, mintha egyszerű kéz lenne, nem pedig egy varázsló, gitárhúrbűvölő. Kicsit egzotikusabbá változtatnám a hátteret, nem hagynám meg lambériás pinchelyiségnek. De nincs nálam se vázlatfüzet, se rajzszén. Nincs másom, csak ez a fél üveg tequila meg némi fű.

Dan a házukban járt. Az agyamba lopja magát az igazság, amit egész este kerülni próbálok. Anyu a konyhaasztalnál ült Dannel. Annyi év után. Bár azt hihetném, hogy Dan jogi tanácsért fordult hozzá! De az a helyzet, hogy anyu csak ügyvédasszisztens. Vagy talán ő kért felvilágosítást az esszéírásról. Hiába is tagadnám, tudtam, hogy egyik említett lehetőségben sincs logika. Egyszerűen nem akartam elhinni a harmadik eshetőséget, hogy ezek talán azt fontolgatják, hogy újra összejönnék.

– Kérsz egy kört? – kérdezem, aztán fel is hajtok egyet, és a fogamat csikorgatom, ahogy a gyomromba tekergőzik a tűz.

Ben a fejét rázza, és jointot nyújt felém.

– Egy slukkot?

A visszatartott füstől feszült a hangja.

Jól kihajolok a tévéfotelből, hogy elvegyem a Ben két ujjá közé csippentett jointot.

Mélyen letüdözöm a füstöt, és ameddig csak bírom, lent is tartom. Ben nem szokott szívatni, ha köhögök, de akkor is próbálok elkerülni.

– Luisa nem fog berágni, hogy elpályáztál? – tudakolja Ben.

Luisa. Bakker. Annyira koncentráltam, hogy ne görcsöljek, mert anyu meg Dan újra beszélőviszonyban vannak, hogy totál megfeledeztem Luisáról. Előhúzom a farmerzsebemből a telómat, és írok neki. Félbehagyom a pötyögést.

– Mióta vagyunk itt?

Ben lebiggyeszi az ajkát, a plafonra mered.

– Talán háromnegyed órája. Vagy kettő.

– Kösz. Rengeteget segítettél.

– Miért? Eloroztalak arról a hót béna buliról.

– El-o-roz-tál? Ez komoly?

Egy rakat *bocsibocsibocsi*-t pötyögök be, megtoldom egy sor szmájlival abban a reményben, hogy Luisa ettől megbocsát nekem.

– Tényleg azt mondtam, hogy eloroztalak? Ki beszél így? – hökken meg Ben. – Eloroz. Eloroz. Eloroz.

Slukkol, a kempingasztalon egy hamutartó szélére helyezi a jointot, lehalkítja a zenét, és felkapja a helyiségben található hangszerek közül a spanyol gitárját. Akkordokat próbálgat, végül megállapodik egy folkosnál, és azt ismételteti vég nélkül, hogy *eloro**z*, *eloro**z*, *eloro**z*.

Kirobban belőlem a vihogás. Ben is elneveti magát, holott tudjuk, hogy nem is olyan vicces, mégsem bírjuk abbahagyni. Papírt meg alkoholos filceket szedek össze a kempingasztalról – Ben hagyta ott, biztos egy dalon vagy valami új grafikai terven dolgozott –, és rajzolni kezdek.

– Ezt játszd el! – mutatok fel egy lapot, amin két lány kézen fogva szökdécsel a járdán.

– Ezt? Ez pofonegyszerű! – jelenti ki Ben, közben már egy pajkos, napsugaras ritmust pengetve.

Jó ideje nem játszottunk már ilyet, úgyhogy már el is felejtettem, milyen szórakoztató. Bennel ezer évig egy iskolába jártunk, egy kisvárosban nőttünk fel, meg minden, de igazából mégsem ismertem őt egészen tizedikig, amikor rajzórán ugyanahhoz az asztalhoz kerültünk. Amíg Mozowski tanár úr az első órát azzal töltötte, hogy kötelező tantárgyi célkitűzésekkel meg előre beütemezett felmérésekkel untatott bennünket, Ben kinyitotta a vázlatfüzetét, és skiccelni kezdett. Figyeltem, ahogy a keze könnyed eleganciával siklik a papíron, és egy elefánt jelenik meg.

Kisvártatva felém fordította a füzetet, és felkínálta a filctollát. Vakmerő magabiztossága fellelkesített, és bár általában nehézkesen, aggodalmaskodva rajzoltam, elfogadtam a kihívást. Táncparkettet remekeltem az elefánt köré, és egy poharat rajzoltam neki, amit a magasba emelt ormányával tartott. Oda-vissza adogattuk a rajzot, amíg a diszkóelefántunk olyan röhejessé nem vált, hogy egyszerre nyerítettünk fel. M. tanár úr bevetette azt a bizonyos pillantását, és bár számomra minden idők kedvenc tanára volt, akkori rosszallása csak megpecsételte szövetiségünket. Még ma is nehezemre esik anélkül rajzolásba merülni, hogy ne erősen törném rajta a fejem, akkor viszont minden más, ha ezt játsszuk Bennel. Ő az egyetlen

srác haverom, aki ténylegesen lát *engem*, nem pedig csak egy pár cickót, vagy mit tudom én mit, amit a többi srác.

Néha azonban – ahogy ma este is – valamiért feléled bennem a kíváncsiság, hogy vajon úgy gondol-e rám is, ahogy azokra a lányokra, akikkel a fellépéseim kikezde.

Skiccelek ezerrel.

– Tessék, ezt!

A papíron autók robnak az éjszakai országúton. Ben elmarja, és olyasformán játszik, ami tisztára vidéki kiruccanásokat, autósztrádákat, halványan megvilágított műszerfalakat meg ablaknak támasztott fejjel elszundító utasokat pöcköl az ember agyába. Miközben penget, megint rajzoló. Megdermed a kezem, ahogy ráeszmélek, milyen jelenet bontakozik ki a filctoll alatt. Csokolózó pár. Összegyűröm a papírt.

– Ne már! Kidobni nem ér. Hadd lám!

– Á! – legyintek, de nem nézek fel. – Ez könnyű lett volna. – Valami ártalmatlanabbat rajzoló. Pillangó egy tóparti virágon. Ragyogó napsütés. Egy kis pázsit. – Ehhez mit szólsz?

Ben felvonja a szemöldökét, lelassítja a tempót, valami könnyedet és halkat játszik.

– Ez hót könnyű – mondja. – Azt hittem, valami nehezet fogsz rajzolni.

Mosolyogva hátradőlök a tévéfotelben.

– Asszem, ma este nincs hozzá érzékem.

A gombóccá gyúrt rajzom csokolózó párja jut eszembe; a srác pont olyan göndör hajú, mint Ben. Luisa SMS-ben kérdezi, kivel jöttem össze. Azt válaszolom, hogy momentán egy üveg tequilával. Mintha attól, hogy leírnám, ez biztosan igaz is maradna.

Ben elteszi a gitárt a tokjába, és újra felhangosítja a zenét. Meggyújt egy kúp alakú füstölőt, és felveszi a pici jointot a hamutálról.

– Ideülsz? – paskolja meg maga mellett a díványt.

– Kösz, nem, elvagyok itt.

Ha most a közelébe ülnék, nehezen tagadhatnám, hogy csak egy fiú meg egy lány vagyunk, késő este kettesben egy házban.

– Hát akkor... – hever ismét végig a díványon.

Egyik kezébe fogja a jointot, a másik ujjával a hangfalakból áradó zene ritmusára dobol a hasán.

Azt hittem, anyu egyszer és mindenkorra végzett Dannel. De mi van, ha nem? Az alkoholos filccel vastag, fojtogató indákat rajzolok a farmeromra.

– Örülök, hogy eljöttünk – mondja Ben.

– Ja, kösz.

Miután az étkezdében befejeztem a szombat délutáni műszakomat, a házunk ajtájához érve az ablakon át láttam, hogy Dan a konyhaasztalnál ül. Be sem tettem a lábamat, egyenesen Luisáékhoz mentem, és könyörögtem, hogy ő vezessen, mert durván be akartam állni. De ahogy betoppantunk Jeremyékhez, noha a ház dugig volt ismerősséggel, úgy éreztem magam, mintha elszigetelődtem volna. Javában zajlott körülöttem a buli, de a kutya sem szólt hozzám, füttyültek a bennem kavargó zűrzavarra. Végül Ben a lépcsőn ülve talált rám, ahol egy piros műanyag pohárban langymeleg sört tartogattam. Amikor megkérdezte, nincs-e kedvem náluk lógni, azt hittem, másokat is elhív, így aztán meglepődtem, hogy csak ketőnkre gondolt.

– Úgy látszott, felvidítésra szorulsz, amire Jeremyéknél hiába vársz – magyarázza a díványról. A hangja csitítja a fejemben zúgó ricsajt.

– Ott tényleg hiába – értek egyet. A telefonom újra rezeg.

– Na és sikerült? – kérdezi mosolyogva.

– Mi?

Elveszítettem a társalgás fonalát.

– Felvidultál?

– Igen, fel – igyekszem tőlem telhetően vidám hangot megütni.

– Hm, nem tudom, higgyek-e neked.

Luisa SMS-e figyelmeztet, hogy nehogy megegyem a tequilásüvegben található kukacot, és cukkol, hogy Ben biztosan fincsibb. Válaszul megsorozom nevetős/sírós hangulatjelekkel. Luisa szerint Ben meg én tökéletes párt alkotnánk. Mintha létezne olyan, hogy tökéletes pár.

– Ugyan mi vidíthatna fel jobban, mint a pincétekben pangás-punnyadás?

Ben felemeli a fejét a díványról, és féloldalas vigyort ragyogtat rám.

– „*Pangás-punnyadás a pincénkben!*” Szépen alliterál, nem?

A vigyora a gyomromat csiklandozza, amit újabb tequilával semlegesítek.

– Pólóra írathatnád.

– Az az érzésem, Susan nem díjazná – mondja.

– Mióta hívod anyukádat Susannek?

– Anyámat hagyjuk ki ebből, jó?

Ez újabb vihogásrohamot vált ki belőlünk, mint-ha buborékok törnének fel egy üvegben, és miután mind kipukkadnak, a szoba is elcsendesedik a zenét leszámítva. A tömjénkúpából bodorodó füst láthatatlan áramlatban szállingózik, körülfon bennünket, végül szétoszlik a levegőben, amit belélegzünk. Ben hátraejti a fejét a díványpárnán, és miután behunyja a szemét, magára vonzza a tekintetemet. Nézni csak szabad, nincs abban semmi rossz. A farmerja csípőig lecsúszott nyurga alakján, a lábfeje meztelenül nyúlik ki a dívány végén, mivel olyan magas, hogy nem fér el a bútoron. Továbbra is csukott szemmel tolja fel a pólóját, hogy megvakar-

gassa a hasát, megvillantva a köldökétől lefelé húzódo sötét szőrsávot, ami eltűnik a farmerja korca alatt. Az agyamban duruzsol, hogy másképp is megragadhatnám ezt a pillanatot, mint vázlatfüzetben meg rajzszénnel. Az agyam simán elárul, és attól tartok, a testem sem sokkal különb. Odébb kell állnom, mielőtt olyat teszek, amit megbánok.

– Azt hiszem, lépek.

A tequilásüveget a kisasztalra teszem, és felkelek a tévéfotelből, kicsit hintázva állok talpra. Amikor legutóbb felálltam, még nem imbolygott így a padló. Vajon mennyi tequilát ihattam?

Ben felemeli a fejét a díványról, hogy rám sandítson. A mozdulattól megfeszülnek a hasizmai.

– Nem mész sehova.

Megköszörülöm a torkomat, elszakítom a tekinteteimet a pucér hasáról, mindegy, hová nézek, csak ne oda. Például a zenekari óriás poszterekkel kitapétázott falra, az ingatag kempingasztalra, a fejünket kerülgető, ezáltal kettőnket egybefogó füstre. Vesztésre állok a harcban. Mindjárt rávetem magam, és akkor majd szexelünk, és aztán a barátságunk csak újabb összetört tétel lesz, és majd azt is félrelököm a félhomályba.

– Emmának szüksége lehet rám – keresek kibúvót, olyat, ami számára is hihető.

– Azt mondtad, ma haveroknál alszik – emlékeztet Ben.

Újra rám néz, találkozik a tekintetünk, és belém hasít az érzés, hogy nem csak én gondolom azt, hogy a kapcsolatunk több haverkodásnál. De ez itt Ben. A legjobb srác haverom. Semmi több.

– És tettünk egy ígéretet.

Ujjai megint a zene ütemére dobolnak, mintha kitárgyaltuk volna a témát.

Igen, egy ígéretet. Hogy nem vezetünk részegen.

– Haver, hallod, mi minden van ebben a dallamban? Ha olyan számokat tudnék szerezni, mint Kevin Parker, egyből lemezszerződést ajánlanának a zenekarnak.

Az ígéret arra kényszerít, hogy visszadőljek a bűdös tévéfotelbe. Meghúszom a kart, hogy felemeljem a lábtartót. Ha nem megyek el innen, legalább arról gondoskodik már, hogy a saját fotelemben maradhassak.

– De hát fantasztikus számokat *szerez*, és a Művésztelepi Bögőmasina lemezszerződést *fog kötni*. Ebben száz százalékgig abszolút biztos vagyok!

Arra számítok, hogy Ben nevetni fog hangzatos kijelentéseimen, de hallgat, a fonott karkötőjét babrálja. Múlt nyáron egy halom ilyet csináltam, és akkor sűrűn célozgatott rá, mennyire kéne neki is egy. Ez akkoriban történt, amikor elnevezték a zenekart. Ben talált egy csapat srácot, akik ugyanolyan komolyan veszik a zenét, mint ő, és tovább akartak lépni az unaloműzésből játszószegatáson. Amíg füveztek, és azon tipródtak, vajon az „Évszázadunk Spenótzöld Halálspirálja” vagy a „Művésztelepi Bögőmasina” név passzol jobban hozzájuk, én vékony karkötőt csomóztam Ben kedvenc színeiből, és az elkészült narancssárga-zöld darabot július negyedikén adtam neki, amikor Keith függetlenség napi bulijára tartottunk. Miután a Művésztelepi Bögőmasina mellett döntöttek, Ben felvette a karkötőt, és azt mondta, mostantól ez a kabalája. Én azonban nem vagyok benne biztos, hogy az a néhány egyszerű kettős csomó elég tartós-e.

– Szerinted tényleg annyira jó a banda? – kérdezi, és a karkötőre szegezi a tekintetét.

– Atomkirály! – felelem mosolyogva, és ezzel vigyort csalog elő belőle.

– Erre inni kell! – jelenti ki.

– Az atomkirályságra! – emelem fel az üvegemet.

– Az atomkirályságra! – visszhangozza Ben, majd felém billenti a sörét, azután leteszi az asztalra, erélyes láb-lendítéssel leül, és rám néz. – Skye?

– Hmm? – Lassan lecsukódik a szemem, és a tévéfotó-lem csöppnyi lélekvesztővé változik a hullámzó tengeren. Hátratulom a kart, és fél lábamat határozottan leteszem a padlóra. Ha az ember fél szemmel nézelődik, minden egészen élessé válik. – Mit kérdeztél?

– Á, igen, az MMF! – mondja, mint aki felfedezett valamit. – Mikor lesz a meghallgatásod?

Az én Marylandi Művészeti Főiskolám nevének említésére újult erővel kezd liftezni a gyomrom. Azért hívom az enyémmek, mert már felvettek. Már csak az ösztöndíj-bizottságnak kell belém szeretnie, hogy pénzem is legyen, amiből főiskolába járok.

– Csütörtökön.

– Csütörtökön – mondja utánam, hátradőlve a díványon. – Az tökéletes nap.

– Mitől tökéletes a csütörtök?

– Azt így konkrétan nem tudom. – Füstfelhőt ereget. – Csak tökéletesnek hangzik, nem? Csü-tör-tök!

– Csü-tör-tök! – csatlakozom hozzá lelkesen trillázva.

– Mit viszel?

– Magamat! – kacagok fel, és Ben is követi a példámat.

– Úgy értettem, milyen műveket. A munkáidat.

– Ja, persze! A fúriafüzes tájképet mindenképp, és a csendéletet Emma cuccaival, amit veled választottunk. De még M. tanár úrnak is hozzá kell szólnia.

– Önarcképet nem?

Az rajzból ebben a félévben mindenkinek kötelező feladat.

– Tudod, hogy még hozzá sem kezdtem az enyémmhez – emlékeztetem.

A sarokba pillantok, ahol Ben önarcképe pihen, már majdnem teljesen kész. Multimédiás darab: a pasztelles arcot kottafoszlányok, gitárhúrok meg pengetők veszik körül.

– Miért nem? – jön a kérdés, nem szemrehányó, csupán érdeklődő.

Megrázom a fejem, a hajam a szemembe hullik, majd karba teszem a kezemet. Órákon át a saját arcomat bámuljam? A pusztá gondolattól is muszáj egy újabb adag tequilát leküldenem.

– Csak nem találtam még ki a megfelelő formátumot.

– Nem baj, a többi munkád fantasztikus. A bizottság el lesz ragadtatva.

Igen, erről álmodom. Hogy a portfólióm értékelése és a bizottsági meghallgatásom is jól sikerül, és megkapom a pénzt, amire szükségem van, hogy jövőre ilyenkor már képzőművészeti tanulmányokat folytathassak, amihez jó messze költözöm otthonról. Akkor is, ha anyu szerint a képzőművészeti iskola a valóságtól elrugaskodott hóbot. Akkor is, ha most ezt válaszolom Bennek:

– Feltéve, hogy nem szúrom el a meghallgatásomat.

– Igyunk arra, hogy remekelsz a meghallgatásodon! – kezdeményezi Ben.

Újra megemelem az üvegemet nagyjából Ben felé.

– Messze vagy! – kiáltja, mintha más-más földrészten tartózkodnánk. – Gyere közelebb!

Sejtelve sincs, mennyire azt szeretném. Kihajolok a tévéfotelből, továbbra is biztos távolságot tartok tőle.

– Még mindig messze vagy! – csóválja a fejét, mint aki csalódott, amiért semmi erőfeszítést sem teszek. Nem veszi észre, milyen szinten visszafogom magam.

– Olyan fontos ez?

– Rendkívüli fontossággal bír, hogy koccintsunk az eljövendő meghallgatásodra. Ez olyan, mint egy kabala. Ha nem koccintunk, az balszerencsét hoz magával.

– Hát – sóhajtom –, szerencséből soha nem elég.

Ha a bizottság nem ítéli nekem az ösztöndíjat, hiába vettem fel az MMF-re, mert nem futja rá, hogy oda járjak. Ben a balsors lehetőségének megpendítésével mágnesként vonz magához, bárhogy viaskodom ellene. Három apró lépés, és már Ben díványánál állok. Odahajolok, hogy az üvegemet a sörösdobozához koccantsam, ő pedig csuklón ragad, és rázuhanok. Heherészik, miközben a sör kibugyog az alumíniumdobozból.

– Most jól elkaptalak – mondja fojtott hangon.

Fogalma sincs, mennyire. Feltápászkodom, így most Ben mellett, a dívány szélén ülök. A tenyerem alatt érzem kemény mellkasát. Mi sem lenne könnyebb, mint lehajolni, az ajkát az enyémmel súrolni. A fogammal a fülcimpáját csipegetni. Ezt kívánom. Rettentően kívánom. Jobbról-balról a mellkasára szorítja a csuklómat. A szívverésem a duplájára gyorsul, és érzem, hogy a lélegzetvételem is ahhoz igazodik. Ben hüvelykujjával a csuklóm belső oldalát cirógatja, amitől bizsergés cikázik át a testemen. Azon kapom magam, hogy még jobban hozzábújok, hiába sikoltja az agyam, hogy álljak le, ne düljam fel ezt a haveri kapcsolatot, ne döntsem romba, hiszen így tökéletes. Még közelebb hajolok. Annyira közel, hogy a leheletünk összevegyül, és füsttől kivörösödött szeme fogva tartja az enyémet. A fejem ködös a tequilától, mégis biztosan tudom, hogy még soha, egyetlen fiú sem nézett rám úgy, ahogy most Ben. Ő is kívánja. Ugyanúgy kívánja, ahogy én.

2

Ami utána következik

DÖRÖMBÖLNEK AZ AJTÓN; a zajra szétrebbenünk. felugrok, elfordítom a fejem, és visszabotorkálok a tévéfotelhez. A szívem még most is összevissza kalimpál. Megtapogatom az ajkamat. Kis híján elárult. De ne feledjük, hogy végül mégsem. Tehát nem történt semmi.

– Buláj indul! – bömböli az ajtón túlról a dörömböléssel együtt egy mély férfihang.

Ben felül, ujjaival végigszánt a haján, és rám pillant, én azonban rögtön lesütöm a szememet.

– Úgy hallom, megjött Keith – magyarázom az ölemnek.

Keith személyisége meg a testénél is méretesebb, és ez sok mindent elmond róla. Igaz, hogy kiborítóan undok, de a fociban sztár, sörben sosincs nála hiány, és fantasztikusan ért az autókhoz. Ezek a dolgok a mi baráti körünkben sokat nyomnak a latba.

– Akkor Ashton is – néz rám újra Ben, de nem tudom, mit sugall a tekintetével. Megigazgatom a felsőmet, mint-ha valami takargatnivalóm lenne. Ismét nyugtatgatom magam, hogy nem történt semmi.

– Szézám, tárulj, öcsém! – üvölti Keith.

– Nyitva az ajtó, hígagyú! – szól vissza Ben.

Keith benyomul Ashtonnal a sarkában. Amint belépnek, azonnal uralják a terepet. Behúszom a nyakam, és Bentől most mintha nem egy-két lépés választana el, hanem egy egész világ.

– Mi a pálya? – csap le Keith két hatos csomagot a kempingasztalra olyan hévvel, hogy meginog. Ashton az ajtóhoz közelebb áll. Magamon érzem a tekintetét.

– Jó az időzítés – feleli Ben, és feltartja a kezét egy sörért. – Skye épp kilötyögtette az utolsót.

Olyan laza, mintha nem az imént húzott volna magára. De hát semmi sem történt, hajtogatom magamban. Csak bolondozott. Újra a felsőmet igazgatnám, de mozdulatlanságot parancsolok a kezeimnek. A szívem nem hajlandó lassabb tempóra váltani. Egyrészt fellelkesít, hogy Ben talán más szemmel néz rám, másrészt letaglóz, hogy Ben talán más szemmel néz rám. De még ha úgy is néz, az is csak ma estére érvényes. Mert berúgtunk. Tehát semmit sem jelent.

– Lepasszoltatok bennünket Jeremyéknél, de a söromet azért megisszátok – húz ki Keith egy dobozt a műanyag pántból, és Bennek dobja, aki fél kézzel kapja el.

– Jeremy gáz – nyilatkozza Ben, majd mielőtt kipatintja a zárólapkát, megütögeti a sörösdoboz tetejét, hogy lenn tartsa a buborékokat.

– Ja, de tájékoztathattatok volna bennünket, hogy leléptek – feleli Keith.

Benre pillantok, várom, tiltakozik-e, hogy igenis írt a srácoknak, invitálta őket, de nem szól semmit.

– Te is kérsz, Csodacsibe? – fordul hozzám Keith. Aznap este szólított először így, amikor a túlzásba vitt tequilázástól kiterültem, és akkor még a többiek is örült jópofáságnak találták.

– Ne hívj így, és igen, kérek! – Nem mintha tényleg kéne az a sör, de ha az ember a pasikkal lóg, bulizzon úgy, mint ők.

Keith felém dob egyet, és naná, hogy mellényúlok. Most aztán egy darabig nem bonthatom fel, úgyhogy a tévéfotel melletti kisasztalra állítom.

– Ti most randiztok vagy mi? – néz Keith előbb rám, majd Benre.

– Dehogy! – felelem, és érzem, hogy az arcomon a barrackszíntől a bíborig, némi cinóberrel is vegyítve a vörös színpaletta összes árnyalata végigfut.

– Csak abból következtettem erre, hogy minket nem hívtatok magatokkal... – firtatja a dolgot tovább Keith.

– Csak bulizunk – mondja Ben. – Ahogy mindig – teszi hozzá halkán.

Ashton úgy néz rám, majd Benre, mint aki egy focimeccsen értékeli a játék színvonalát. Tizenegyedik után a nyári szünetben összejött velem, de tizenkettedikben majdnem a tanév elejétől fogva Ellennel jár. Nem óhajtom bolygatni ezt a témát. Ellen Kimmel felső tagozat végén jóban voltam, de a középiskolában úgy döntött, hogy nem teszek jót a hírnevének. Azóta felküzdötte magát az osztálytitkárságig és a pomponlányok csapatkapitányi tisztéig.

A kempingasztalon leégett a tömjén, csak egy fekete folt maradt utána, néhány másodpercig még a sűrűn gomolygó, pézsmaillatú füstje jóformán hajszálvékony, átetsző csíkban kígyózik felfelé.

– Ki akar rápipálni a bongra? – kérdezi Ben a kelleténél kissé hangosabban, mintha talán témát akarna váltani. Néha nem tudok kiigazodni rajta, vajon tényleg kedveli-e Keitht meg Ashtont, vagy egyszerűen azért haverok, mert világeletükben azok voltak, és egy kisvárosban nem válógathat az ember.

– Én benne vagyok – mondja Ashton. Farmerja elülső zsebébe nyúl, feldob egy negyeddollárost a levegőbe, és a tenyerével kapja el az érmét. – Utána esetleg snúrozás?

– Részemről mehet – helyesel Ben. – Ott találtok széket! – int a falnak támasztott összecsukható székekre.

Ashton visszacsúsztatja a zsebébe a huszonöt centest, és mogyoróbarna szeme, ami szinte világít sötétebb arcán, rám téved. Feszengve eszmélek rá, hogy lötyög rajtam a vállpántos felsőm, és milyen vékonynak látszom a tapadó farmerban. A testem önműködően szokott reagálni a hímek érdeklődésére, ez talán megmagyarázza a hírnevemet. Lerúgom a lábtartót, felülök, a térdemre könyökölve figyelem, hogyan készíti elő Ben a bongot. Ashton megfogja az egyik összecsukható széket, és a tévéfotelem meg a kempingasztal közé állítja.

Keith lehuppan a díványra Ben mellé, és felpattintja a sörét. Ha most lerajzolnám ezeket a srácokat, az *Ugyanaz másképpen* címet adnám a képnek annak alapján, hogy valamennyien ebből a városból valók, és apró dolgokban hasonlítanak, de nagyokban mindegyikük más és más. Ceruzával kezdenék hozzá, megragadnám eltérő testmagasságukat, kidolgoznám Ashton izmos felépítését Ben nyurgaságával szemben, azután lerajzolnám Keith nem sokkal alacsonyabb, de jóval tömszibb alakját, hozzá szögegyenes, fekete haját, mellette Ashton tincsenként sodort frizuráját meg Ben szemébe hulló, göndör, barna fűrtjeit.

Pasztellkrétára váltva, Keith bőréhez enyhén vörösés beütésű égetett sziénát használnék, Ashtonéhoz sárgába hajló, leheletnyi terrakottával dúsított okkert, Benéhez pedig rózsaszínes bézst. Ahhoz viszont már néhány percnél több kellene, hogy eltaláljam Ashton hetyke magabiztosságát, ugyanakkor Keith mindenre fűtülő lazaságát és Ben alternatív rocker kisugárzását.

– Figyelj már, jó zenéd egyáltalán nincs? – elégedetlenkedik Keith.

A hangfalakból a Strokes bömböl, csupa erőteljes gitár-futam és csikorgóan érdes énekhang.

– Ne utálatoskodj! – inti le Ben. – A Strokes egymaga hozta vissza a garázsrockot és tette ismét fontossá a gitárt.

– Nekem nyolc. Mondjuk, *az idei évből* nincs valami?

Ben erre Keith kezébe nyomja a bongot, és felveszi a telefonját.

– De, bármelyik évből bármi – jelenti ki. Görget, kattint, és Chance the Rapper legújabb száma szólal meg. Kedvelem ugyan Chance-t, de nem vagyok oda a rapért.

– Na igen! Mindjárt más – örvendezik Keith.

Ashton szétterpesztett lábbal ül le, ahogy némelyik fiú szokott. A térde az enyéhez nyomódik. Elkapja a tekintetemet, felvonja a szemöldökét, és beveti hollywoodi vigyorát.

– Ellent hol hagytad? – kérdezem, hogy tompítsam a ragyogást.

– Ma este bébicsőszködik – feleli Ashton, és kicsit közelebb húzza a székét. – Nekem pedig ünnepelnivalóm van.

Kissé elhúzódok Ashtontól, hogy ne érezzem a láb-szárát az enyémen. Pillanatnyilag gyúlékony vagyok, és szó sem lehet róla, hogy Ashton adja a szikrát.

– Tényleg? És mi az? – kérdezem, közben igyekszem nem nézni telt ajkára, és elfelejteni, milyen, ha azzal a bőrhöz ér.

Közelebb hajol.

– Most tudtam meg, hogy kapok ösztöndíjat.

– Ez fantasztikus! – lelkezem őszintén, mert mindenkinek drukkolok, hogy kiszabaduljon ebből a városból.

– Ja, az – bólogat.

– Fociért?

– Hát, nem is a tanulmányi átlagomért – nevet Ashton. Előrehajol, felhajtja a lábtartót, ezzel hanyatt lök.

– Mit csinálsz? – háborgok.

Ashton elvigyorodik.

– Valahová tennem kell a lábamat – nyújtóztatja ki máris a hosszú lábát az enyémen.

– Nehéz a lábad! – rakom felülre a magamét. Fura, hogy inkább velünk ünnepel, mint a barátnőjével. Na persze a bébicsőszködés nem a legtutibb az ünnepléshez.

– Egyébként mit műveltetek mostanáig? – érdeklődik Keith.

– Füstölögtünk, iszogattunk. Skye megkísérelte beállítani a tequila felesek világrekordját – feleli Ben.

Arról nem tesz említést, hogy magára rántott. Nem mintha hajlandó lenne beismerni a dolgot. Ashton a lábával előre-hátra lökdösi a tévéfoteletem. Részeg agyamba egy gondolat ötlük. Ha nem kívánom elszúrni a Benhez fűződő haverságomat, Ashton pedig figyelmet tanúsít irántam... Félrehessegetem a gondolatot. Ashton csakis Ellené.

– Maradt még tequila? – tudakolja Keith, miközben engem kihagyva, Ashtonnak passzolja a bongot.

– Fél üveg – emelem fel, és rázom meg a palackot.

– Ez az enyém volt, ember – kapja ki a kezemből Keith.

– A múlt héten megőrzésre hagytam itt.

– Nem emlékeztem, kitől van – vallja be Ben, és átveszi a bongot Ashtontól.

Ashtonnak megszólal a telefonja. A felvillanó arcra mered, mialatt hosszan kifújja a füstöt. Két hüvelykujjal gyors SMS-t szerkeszt, majd megnyomja a némító gombot, és visszacsúsztatja a zsebébe a telefont. Alighanem Ellen kereste. Ők ketten tökéletesen példázzák, miért gondolom, hogy a legtöbb párkapcsolat szívás. Még en-

nél is jobb példa anyám és Dan esete, hacsak nem az az elvárásunk, hogy egy jó kapcsolat produkáljon ordítózást, sírást és általában véve kötözködést.

Pisilnem kell. De rettenetesen. Felhúzómagam a föltelből, és arra koncentrálok, hogy feltűnően kétségbeesett igyekezet nélkül jussak el a mellékhelyiségig.

Fél szememet résnyire nyitom. Reggeli szürkület hatol át Benék szuterénjének homályán. Már reggel van? De hát nem emlékszem, hogy... Meregetem a szememet a gyér fényben. Benék díványán fekszem. Az a hímzett foltvarrós takaró van rám terítve, amit a nagymamája készített neki. Hogyhogy? Akkor én most...? Lelököm magamról a takarót. A farmerom kigombolva, a cipzárja lehúzva. A melltartóm... na az nincs rajtam. A fejem mindjárt széthasad, és olyam a szám íze, mintha valami megdöglött volna benne.

Dan nálunk volt. Tegnap este anyuval. És Emma? Emma a haverjáéknál. Vasárnap reggel van. Megbeszéltük, hogy elmegyek érte. Hány óra? És a kocsim. A kocsim. Hol a kocsim? Luisáéknál. A koszos padlón tapogatok a cipőm után. Dan újra előkerült.

Tegnap esti emlékképek villannak az agyamba, miközben a farmeromat gombolgom. Ben meg én, ahogy kettesben bulizunk. Ashton és Keith felbukkanása. Snúrozás a fiúkkal. Belebújok a dzsekimbe, és reménykedem, hogy eltakarja a melltartóm hiányát. Ben meg én... Valami majdnem történt köztünk. De aztán mégsem. Vagy mégis? Ben szobájának ajtaja csukva van. Mielőtt szembeálhatnám magam vele, felmarkolom a telefonomat meg a kulcscsomómat az asztalon lévő tálból, és kisurratok, mint a tegnap esti füst.

Emma már öt üzenetet küldött és kétszer telefonált. Üzenek neki, hogy tíz perc múlva ott leszek. Azután Luisát hívom, és reménykedem, hogy a jóvoltából be tudom váltani a kishúgomnak tett ígéretemet. Amikor a vonal túlsó végén jelentkezik, lélekben felkészülök a kérdésekre.

– Szóval... itt a kocsid, de nélküled. Az üzenetváltásunk óta nem is hallattál magadról. Mi történt?

Összepréselem a szememet, és az orromon át mély lélegzetet veszek. Kifújom.

– Nem tudom pontosan.

– Komolyan? Nem emlékszel?

Memóriám romjaiban kotorászom, hogy mi történt a srácok megjelenése után. Halvány kép Ashtonról és rólam a fürdőszoba melletti mosókonyhában. Suttogás a fülemben. Azután minden ködbe borul.

– Nem sokra.

– Megetted a kukacot, igaz?

– Pfúj, dehogy! Legalábbis nem hiszem.

– Akár meg is ehetted, elvégre nem emlékszel.

– Nálad mi a helyzet? – kérdezem.

– Talán volt egy kis ez meg az Matt-tel.

Kihallom Luisa hangjából a mosolygást.

Már egy ideje szép csöndben ácsingózik a tancsoportunkból az egyik srácre, eltökélte magát, hogy érettségiig szerez egy pasit.

– Tényleg?

A hangom további tájékoztatást kér.

– Csak dumáltunk. Majd meglátjuk, mi lesz belőle – mondja.

– Matt rendes srác. Helyeslem, ha összejöttök.

– Nem szorulok rá a helyeslésedre.

– Valóban nem. De szavazati jogot csak kapok?

– Na jó, nem bánom.

– Rendben. – Egy pillanatra elhallgatok. – Figyelj, Lu, ide tudnál ugrani a szerencsétlen barátnődért?

– Sejtettem. Öt percet kérek, jó?

– Te vagy a csúcs.

– Naná. Benéknél vagy?

Hátranézek Benék házára. Nem is tudom, mit várok, Bent farmerban, mezítláb, ahogy széles mosollyal áll egy tányér gofri mellett? Vagy Bent karba tett kézzel, fejcsóválva, mert egy rakás szerencsétlenség vagyok? Elindulok az utcán.

– A sarkon leszek. Tudod, a Meadowbrooknál.

– Vágom.

Legyalogolok két háztömbnyit a Meadowbrook suliiig, összehúzó magamon a farmerdzsekimet, hogy ellensúlyozzam a februári hideget, valamint melltartótlanságomat, és reménykedem, egyik szomszéd sem fog kiszúrni bulizós másnaposságom teljes díszében.

Luisa hamarosan be is fut, ahogy ígérte.

– Pocsék szarul nézel ki – üdvözl.

– Köszí, ahogy felturbózod az önbecsülésemet!

– Szívesen, máskor is – mosolyog rám Luisa, barna szemében fény villan. Sűrű, fekete haját lófarokba fogta és még egyenes a tegnapi vasalástól. Ha lerajzolnám őt, az *Éjjel-nappal* címet kapná. Na persze, az iskolában emi-nens tanuló, a hét végén viszont ő is belecsap a lecsóba.

Bepattanok a kocsiba, és Luisa visszafordul a házuk felé. Elhagyjuk Benék környékét, az emeletes, garázsos családi házakat, és behajtunk Luisáék környékére, kis alapterületű földszintesek vagy szinteltolósok közé. Grafítceruzával ábrázolnám ezt a városrészt, és *Kertvárosi klónok*-nak nevezném. Némelyiknél több a bokor, és egyik-másiknál sima ablak helyett kiugró zárt erkélyt építettek. Itt-ott kint felejtett gyermekjátékok hevernek az előkertben. Másutt betonkockákra állított, rozsdás te-

herautó díszeleg, pár helyen kanapét raktak ki a tornácra. De lényegében mind egyforma. Pennswood ilyen kis lakókörnyékekből tevődik össze, mint ez. Csak Luisáék legalább családi házban laknak, míg én zsebkendőnyi sorházi lakásban.

– Tegnap este kettesben voltatok Bennel? – kérdezi.

– Aha. Egy darabig.

– Én mondom, Skye, tetszel neki.

– Ben a haverom.

Nem teszem hozzá a nyilvánvalót: ha összejövünk, a haverságunknak annyi, mert a kutya se akar haverkodni azzal a csajjal, akivel épp szexelnek.

– Na, de ha senki más nem volt ott... – tart Luisa a kezefekvő következtetés felé, de persze nincs birtokában az összes információ.

– Miből gondolod, hogy összejöttem valakivel?

Félreérthetetlen tekintetet vet rám. *Abból, hogy az a szokásod.*

Az ablak felé fordítom a fejem.

– Beállított Ashton meg Keith.

Luisa hallgat, mintha ezt az értesülést emésztgetné.

– Esetleg Ashtonnal? – kérdezi.

Összerezzenek.

– Nem tudom. Van közös múltunk, úgyhogy lehetséges. Rühellem, hogy lehet, hogy kavartam vele.

– De hát be voltál rúgva.

– Mit számít az?

Tenyerembe temetem az arcomat.

Sokszor leszólnak azért, mert boldog-boldogtalannal összejövök, na de másvalaki pasijával? Sosem tekintettem magam *olyan* lánynak.

– Reméljük, Ellen nem jön rá.

– Ja. – Odahajlok hozzá, és pusztit nyomok az arcára.
– Köszí a fuvart. Ölelem Miguelt! – próbálom utánozni az akcentust, amire Luisa tanított.

– Tudod, hogy nem tűri az ölelgetést. – Luisa öccse autista, nem nagyon szereti, ha hozzáérnek. – Tessék, rágó! – nyújtja felém a csomagot. – Bűzlesz.

– Akkor ökölpacsit küldök neki. – Bekapom a rágógumit. – Később dumcsizunk?

Luisa bólint. Amint becsukom az anyósülés ajtaját, letekeri az ablakot, és utánam szól. Visszafordulok, behajlok az ablakon.

– Még nem mondtad, miért akartad tegnap este mindenáron leinni magad – jegyzi meg.

Az agyamban felrémlik anyu, ahogy Dannel ül a konyhaasztalnál.

– Emlékszel Danre?

Luisa töprengve vonja össze a szemöldökét.

– Persze. Anyukád volt pasija. Az, akit nem csíptél.

– Tegnap este nálunk volt.

– Mennyi ideje, hogy együtt jártak? Három-négy éve?

– Van az öt is.

– Szeretnél beszélni róla? – kérdezi aggódó homlok-ráncolással.

A fejemet rázom.

Luisa régóta a barátnőm, összeköt bennünket, hogy egyedülálló az anyukánk, és kisebb testvéréről gondoskodunk. Szinte mindent megosztunk egymással – álmainkat és félelmeinket, első kalandjainkat és keserves csalódásainkat –, de egyvalamiről mindmáig nem számoltam be. Annak idején összezavarodtam és megrémültem tőle, azután pedig elmém egy félreeső zugába löktem, és elzárta a szívemtől.

– Emmáért kell mennem – felelem.

– Szerintem ránk férne egy maratoni *Szívek szállodája* tobzódás – veti fel.

– Az biztos – értek egyet, noha még a *Szívek szállodája* sem szabadíthat meg az emlékektől, amelyek oly sok év után is vissza-visszalopakodnak az agyamba.

Luisa két rövidet dudál, miközben elhúz. Integetek, és a zsebembe nyúlok Lucy, az 1988-as Jeep Cherokee-m kulcsáért. Miután végre-valahára összespóroltam az árát, Bennel névadó ünnepséget rendeztünk, mert úgy okoskodtunk, hogy egy nálunk idősebb autó okvetlenül saját nevet érdemel. Ben úgy vélte, a „Lucy” kissé fantáziátlan, én azonban mihelyt megláttam a kicsikét, rögtön tudtam, hogy Lucy. A rövid úton, amíg Emmához érek, anyu meg Dan jutnak az eszembe, ahogy a konyhaasztalnál ülnek, és hogy mit jelenthetett ez.

3

ELŐTTE: tízéves koromban, ötödik előtti nyáron

– LÁTOD? – kérdezi Dan óvatosan két ujjá közé fogva az apró, narancssárga virágkelyhet. – Ez itt a narancsszínű nebáncsvirág, ékszerfűnek is hívják. Gyere, figyeld csak!

Közelebb araszolok, ahogy megemeli a növény leveleit, és borsószemnél kisebb tokocskák tűnnek elő. Hüvelyk- és mutatóujja közé csipent egyet, majd elengedi. A tok felhasad és összetekeredik. Ez tetszik, megmosolyogtat.

– Én is kipróbálhatom? – kérdezem, és még közelebb lépek.

– Vigyázz, a legkisebb érintéstől kifakad! – A természethez irányítja a kezemet. – Így jó lesz, tessék, csinálhatod!

Összenyomom, és eleresztem. Sikítok, annyira muris érzés, ahogy a tok szinte szétrobban.

– A nebáncsvirág gyógyítja a szömörce mérgezést – magyarázza Dan. – És nemegyszer a mérges szömörce közelében terem.

– Komolyan?

– Komolyan – mosolyog rám Dan, és leszakít egy hajtást. – A szárában lévő nedv elhárítja a bőrkiütést.

- Elhárítja?
- Megakadályozza. Vagy legalábbis enyhíti. Dan mindenről tud valamit.
- Te honnét ismersz ilyesmit? – kérdezem.
- Milyesmit? Érdekes szavakat vagy a természetet?
- Ööö, a természetet.
- Élenjáró cserkész voltam. És ne nyökögj, hogy „ööö”!
- szól rám türelmetlenül, amit olyankor szokott, ha emlékeztetni kénytelen valamire, amit egyszer már elmondott.
- Láttad a jelvényeimet. Az egyik a gyógynövénykertész. Ahhoz tanulmányoznunk kellett a növényeket és gyűjtenünk a magjaikat. Ezért tudom, hogy ha az ember véletlenül hozzáér a mérges szömörccéhez, utána bekenheti magát ezzel.

Megnyomkodja a nebáncsvirág szárát, amiből tejfehér folyadék bugyog elő. Azt a mutatóujjával az alkarom belső oldalára dörzsöli.

Bőrkeményedéses ujjja csiklandozza az érzékeny tájékat. Az opálos folyadék egy-két másodperc alatt átlátszóvá és ragacsossá válik a bőrömon. Letörölgetem.

– De csak akkor biztos, hogy nebáncsvirágra van szükségünk, ha tudjuk, hogy hozzáértünk a mérges szömörccéhez – mondom.

– Így van.

Még mindig semmi jele anyunak és Emmának, akik mögöttünk jöttek az ösvényen.

– Jesszus, ezek hová lettek?

Dan hátrafordul, végigtekint az ösvényen.

– Lehet, hogy Emma miatt kellett megállniuk.

– Emma irtó lassú. Talán vissza kéne mennünk, hogy megkeressük őket.

– Türelem – int Dan. – A húgod még kicsi.

Ez igaz. Szeptemberben megyek ötödikbe, Emma pedig még nagycsoportba sem. Helyes meg minden, de most gyalogtúrázni szeretnék.

– Nincs kedved begázolni a vízbe rákot fogni? Vagy keressünk szasszafrászt?

Mérlegelem a lehetőségeket. Imádom, hogy ha kihúzom a földből a szasszafrászt, olyan illatot áraszt, mint a gyökérsör, de a rákfogásban is nagyon jó vagyok.

– Begázolok – felelem.

– Vigyázok a ruhádra.

– Mi?

A patak körülbelül ötujjnyi mély, és kiválóan egyensúlyozok. Anyu mondta. Kizárt dolog, hogy elessek.

Dan sóhajt.

– Nem „mi?”, hanem „tessék?” Fürdőruha van rajtad, igaz?

Bólintok.

– Vedd le a sortodat meg a pólódat, nehogy összevizezd magad!

Tudom, hogy nem fogom összevizezni magam, viszont azt is tudom, hogy jobb, ha Dannel nem vitatkozom. Ma eddig minden olyan klassz. Anyu boldog, és nem szeretném elrontani ezt.

Kificánkolok a farmersortomból meg az ujjatlan felsőmből, és odaadom Dannek.

Vigyázva lépkedek kőről kőre, közben a fodrozódó vízbe kukucskálok, hogy észrevegyem a kövek között rejtőző folyami rákokat.

– Ott van egy! – mondom, de suttogva, mert tapasztalatból tudom, hogy a kiáltás valószínűleg elriasztja. Leguggolok, és figyelem azt a pontot, ahol a rák elbújt. Jobbról-balról lassú, óvatos mozdulatokkal, behajlított ujjakkal a vízbe nyúlok.

– Skylar! – szólít halkán Dan.

Odafordulok, és Dan a telefonjával lefényképez.

– Tökéletes! – állapítja meg, továbbra is engem nézve.

– Egy nimfa vagy a csermelyben, a természet lágy ölén.

A „nimfa” úgy hangzik, mint valami titokzatos és gyönyörű dolog Dan valamelyik vaskos regényéből. Pedig én csak egy cingár kisgyerek vagyok elnyűtt fürdőruhában. A rák eliszkol.

– Itt vagyunk! – csörtet át az aljnövényzeten Emma, négyesztendős szörnyecske, aki ötszáz méteres körzetben minden élőlényt elijeszt. – Nézzétek, mit találtunk! – Egy marék vadvirágot szorongat. – Juj, én is bemehetek? – tesz egy lépést a víz felé.

– Könnyen elcsúszol, és beleesel! – aggodalmaskodik Dan, és a szabad kezénél fogva visszatartja.

– Fogtál valamit? – érdeklődik anyu.

– Megláttam egy folyami rákot, de elszökött – állok fel.

– Én is szeretnék rákot keresni! – biggyeszi le az alsó ajkát Emma.

– Semmi baj, Em! – vigasztalom, és kőről kőre ugrálok a homokos partig. – Mindjárt megmutatom, milyen szuper ékszerfüvet talált az előbb Dan.

– Hol a ruhád? – kérdezi anyu, miután kiérek a partra.

– Dan azt mondta, vizes lesz.

Anyu a homlokát ráncolja, azután vállat von.

– Végül is jobb félni, mint megijedni.

Dan visszaadja a holmimat.

– Te jó ég, muszáj új ruhát vennem neked – eszmél rá anyu, miközben figyel, ahogy belegyömöszölöm magam a sortomba. – Ez már kicsi rád.

Dan előbb rám pillant, azután anyura. A túraösvényre kíséri Emmát.

– Felkészültél az új kalandunkra? – kérdezi.

– Igen! – vágja rá Emma, és elindulnak az ösvényen.

– Ne felejtsük el megmutatni anyunak a fényképet! –
mondom, és besorolok Dan meg Emma mögé. – Dan azt
mondta, nimfa vagyok! – teszem hozzá büszkén.

4

És ami ezután következik

– MILYEN VOLT a pizsamaparti? – kérdezem Emmától, miközben beszáll Lucyba.

– Késtél! – reccsen rám. – Mindenkiért előbb jöttek.

Nem bánám, ha halkabban tárgyalnánk erről, de megérdemlem. Habár egyáltalán nem döntöttem volna magamba annyi tequilát, ha nem látom Dant a házunkban.

– Igazad van. Ne haragudj! – Elindulok a háztól, gondosan figyelek a forgalomra. Annyira másnapos vagyok, hogy pillanatnyilag nem teljesen bízhatok a sofőri teljesítményemben. Elhagyjuk Juliáék környékét, a Pennsylvania Park nevű, vadiúj villanegyedet. Schol egy fa, csupa jellegtelen egyenkastély a nemrég még puszta mezők helyén. – De a késésemtől eltekintve jó volt?

– Julia anyukájának el kellett volna mennie valahová, és próbáltalak hívni, de nem vetted fel.

Emma engesztelhetetlennek látszik.

– Bocsáss meg! Elaludtam.

Az agyamba villannak a tegnap este képei. Ben azt mondja, elfáradt. Keith már kómásan hever a tévéfotelben. Meg valami vetkőző pókerezés.

– Julia anyukája azt mondta, úgy tervezte, hogy a gyerekek reggeliig maradnak – folytatja a húgom. – Nem ebédre.

– Julia anyukája szemétkedik.

Ashtonnal ülök a díványon. Háborog a gyomrom.

– Nem szabad ilyeneket mondani!

– Bocs, de nem csípem, ha valaki megjátssza magát. Miért kell így felfújnia ezt a dolgot?

Kotorászom az emlékkatyvaszban, próbálom visszaidézni Ashton távozását, de semmit sem találok a történetéről. A takaró! Ki terítette rám a takarót? Ha Ben volt az, akkor vajon kavartam vele? Na nem, arra gondolni sem akarok. Az eltűnt melltartóról nem is beszélve.

– Nem szabad így beszélni olyanokról, akiket nem is ismersz – jelenti ki Emma. – Julia családja nagyon kedves.

Gondolom, a *kedves* Emmánál annyi, mint 'normális'.

– Igazad van, nem helyes, de ha Julia anyukája ennyire kiakadt, egyszerűen hazavihetett volna.

– A pizsamaparti nem így működik – oktat ki a húgom. – Jesszus! – mondja az ablaknak.

– Anyut nem próbáltad hívni? – kérdezem.

Emma a fejét rázza. Egy pillanatra ennyiben hagyom a dolgot, amíg átgondolom, vajon miért tűri inkább a kínos helyzetbe kerülést a barátainál, semhogy telefonáljon anyukánknak.

– Mert attól féltél, hogy bajba sodorsz vele? – faggatom.

Bólint, és most már nemcsak az agyam hasad szét, hanem a szívem is.

– Más családokban az emberek törődnek egymással – rebege Emma könnyektől fátyolos hangon. – Más családok normálisak. A miénk nem. A miénk szívás.

– Jaj, Em! – Figyelem, ahogy a dzsekije cipzárjával játszik. Én tehetek mindenről. Miattam szeretne másik családhoz tartozni. – Em, én tényleg törődöm veled. Ez egyszerűen ilyen szar délelőtt volt, mindent elszúrtam. Ez nem jelenti azt, hogy a családunk totál szívás.

Emma lesüti a szemét.

– Találjuk ki, mivel fogjuk jól érezni magunkat! Kifestjük a szobáinkat?

Bólint, és remélem, emlékszik, milyen jól szórakoztunk, miután leköltöztem a szuterénbe, és tarka kockás-csíkos mintára pingáltuk a szobáját.

– Tanítsak tánclépéseket? Megcsináljuk a hajunkat?

Megint bólint, és letörölgeti a könnyeit.

– Házimozi rendelt kínaival? Evőpálcika és icipici kínai porceláncsészéből teázás?

Újabb bólintás, és látom, hogy a szája szögletében mosoly bujkál.

– Ma csúnyán elkéstem, és borzasztóan sajnálom, de a mi családunk tényleg nem szívás, igaz?

– Igaz.

– Na és mesélj, jól buliztál?

– Jól – nyögi ki nagy nehezen Emma, miközben kibámul az ablakon.

– Miket csináltatok? – Az ujjammal bökdösöm. Ez mindig megnevetteti. Mindig. – Gyerünk! – bököm meg ismét. – Felhíborodtak a szomszédok a ricsaj miatt?

– Hagyd már abba! – feleli kelletlenül, de aztán elmosolyodik. – A világ legrondább cupcake-jét csináltuk. Raktunk rá pattogatott kukoricát és színes cukorszórást, ami elég durva volt, de tök vicces.

Néptelen üzletsorok mellett hajtunk el: elvitelre áruló kifőzdék, bankok, patikák, némelyik üres, sötét kirakataiban KIADÓ tábla. A mi sorháztelepünknek a főútvonala, a Pennswood Pike közvetlen közelében szorítottak helyet.

– De legalább van úszómedencénk – szokta mondogatni anyu, ha valami elromlik.

Nem mintha valaha is ráérne használni a medencét. Lefogadom, hogy jobb szeretne egy kis családi házat saját kocsibehajtóval, mint ezt a sorházas lakást, ahol folyton elromlik valami – még akkor is, ha a sorházhoz úszómedence tartozik –, de miután otthagya aput, nem tellett rendes családi házra. Apu pedig az ország másik feléből, Santa Féből, majdnem üres zsebbel nem sok segítséget nyújthatott.

A mi sorházunk a telep túlsó végén épült, az erdős rész határán, ami elválaszt bennünket a Pike-től. Nem tudom, Dant is ott fogom-e találni, nem írtam anyunak, mert nem feltétlenül hiányzik nekem, hogy előre tudjam.

– Végignéztük a *Pomádé*-t, és együtt énekeltük az öszszes számot. Julia azt mondja, kétségkívül kapok szerepet a musicalben.

– Persze, hogy kapsz. Ugye, ezen a héten tartják a szereplőválogatást?

– Aha. Ja, és írogattunk két sráccal, Thomasszal és Liammel...

A húgocskámra pillantok, tizenegy éves, de az óriáspólójában és rikító cicanadrágjában úgy néz ki, mint aki mindjárt tizenöt. A halántékánál néhány vékony fonat indul, ami eltűnik a többi haja alatt, amit a feje tetejére gumizott. Ennyi idős koromban én is hosszan hordtam a hajamat, de azután levágattam, és azóta is rövid.

– Figyelsz te rám egyáltalán? – kérdezi Emma, ahogy beállok a házunk előtti parkolóhelyre.

– Persze! – igyekszem mosolygós hangot megütni. – Írogattatok Thomasnak meg a haverjainak, hogy találkozzatok valahol, ahová aztán nem mentetek el.

Miközben kiszállunk a kocsiból, a házunk ablakai a szemembe tükrözik a napfényt, elrejtik azt, ami mögöttük történik.

– Emma!

– Tessék?

– Köszí, hogy nem hívtad fel Anyut!

Amikor belépünk, anyu farmerban és kapucnis pulcsiban a kopott, piros kanapén összekucorodva épp valami képes újságot olvas. Hosszú haját összefogta hátul. Egyedül van. Megkönnyebbülten ejtem le a vállamat. Ebben a pillanatban azt a címet adnám ennek a képnek, hogy *Pihenő búgócsiga*. Anyu örökké mozgásban van. Még akkor is, ha ül, rendszerint vagy e-mailezik, vagy a számlákat rendezgeti vagy ruhát hajtogat. Azt látni, hogy nyugodtan ül és olvas, olyan, mintha a nap megállna égi pályáján.

– Megjöttek az én lánykáim! – fogad bennünket széles mosollyal. Önkéntelenül is viszonzom a mosolygását. Így hat a mosolya az emberekre.

– Szia, anyu! – veti magát Emma a kanapéra, és már is nyomkodja a telefonját. A fejük majdnem egymáshoz ér, ugyanolyan barna a hajuk, mint az enyém, bár anyué most már a festéstől sötét.

Anyu magához öleli a húgomat.

– Hogy sikerült a pizsamaparti, édesem?

Emma rám mereszi a szemét, azután anyura néz.

– Szuperül.

Arról nem szól anyunak, hogy kitoltam vele, mert késtem, és arról sem, mennyire rajong Juliáék családjáért, mert tudja, ezzel szíven ütné anyut. Emlékezetem-

be vésem, hogy alkossak valamit Emmának. Anyu úgy szorongatja Emmát, mintha még kisgyerek lenne, nem egy majdnem tizenkét éves nagylány. De megértem. Én is szeretem picinek képzelni Emmát, holott látom, hogy nem az.

– Jól szórakoztatok Luisával? – kérdez anyu.

– Aha, jól – felelem, hirtelen feszengve eszmélek rá, hogy nincs rajtam melltartó, és másnaposan karikás a szemem. – Letusolok.

– Jó, de még szeretnék mondani nektek valamit.

A Pókember-érzékelésem bizseregni kezd.

Anyu mély lélegzetet vesz, és ránk mosolyog.

– Hú, ez nehezebb, mint vártam – mondja. Még egy mély lélegzetet vesz. – Tudjátok, hogy Dannel már jó ideje szakítottunk. De újra felvettük a kapcsolatot, és most újra együtt járunk.

Elhallgat, hagyja, hogy felfogjuk a hallottakat.

– Mióta jártok együtt? – kérdezem, és rettegés kúszik le a gerincemen.

Anyu megnedvesíti az ajkát.

– Öt hónapja.

A félrevezetettség jéghideg döbbenete csap le rám.

– Öt *hónapja*? És eddig egy szót sem szóltál róla?

Anyu a magazin lapjait gyűrögeti, majd rám emeli a tekintetét.

– Meg akartam győződni róla, hogy komoly a dolog, mielőtt elmondom nektek.

– Tehát komoly – vonom le a következtetést.

– Az – bólint Anyu. – Sőt, tegnap este eljött, és megbeszéltük a következő közös lépéseinket.

Szóval ezért járt itt. A legsötétebb félelmeim igazolódtak be.

– De hát te... – Emmára pillantok, nem tudom, mennyire emlékszik azokra a napokra. – Te magad vetettél véget neki. Nagyon régen.

Anyu bólint, és nyel egyet, mintha várta volna ezt a kijelentésemet.

– Tudom, hogy nektek öt év hosszú időnek látszik, de nekünk nem olyan hosszú.

Egyetértek, az az én szememben nagyon hosszú idő. Elég hosszú, hogy örökre bezáruljon az az ajtó.

– És mint mondtam, újra együtt járunk.

– Mégis hol találkoztatok? – dohogok. – Mac és Judy évenkénti malacsütésén?

Emlékszem a szakításuk utáni első olyan alkalomra. Dan valami sovány nővel állított be, aki dohányzott és egy falatot sem evett. Anyu utána napokig sírt. Judy hozott át nekünk ennivalót, dörzsölgette anyu hátát, és biztosította, hogy mindenki neki szurkol. Pár napig Mac fuvarozott iskolába minket, amíg anyu nem bírta felkelni az ágyból.

– Tudod, a munkámon és a két lányommal töltött időmön kívül is van életem.

Erről eszembe jutnak azok az esték, amikor megkért, hogy vigyázzak Emmára, vagy a délutánok, amikor szólt, hogy néhány órára elmegy.

– Addig nem akartam visszaengedni Dant az életünkbe, amíg nem érzem helyénvalónak. De most annak érzem. Annyira, hogy a héten eljön hozzánk vacsorára. Alig várja, hogy újra láthasson benneteket.

– Én veled örülök! – szólal meg Emma.

– Emlékszel egyáltalán Danre? – kérdezem a húgomtól olyan metsző hangon, ami nem állt szándékomban.

– Persze, hogy emlékszik – mondja anyu, de olyan pillantást vet Emmára, amivel elárulja, hogy nem biztos a dolgában.

– Nem kell helyettem beszélned, anyu! – vág közbe a húgom. – Igen, Skye, emlékszem Danre. Elsős voltam, amikor elment. Emlékszem a sok programra, amit kitálalt nekünk. A túrákra, a baseballmeccsre meg a kempingezésre.

Hirtelen mintha kifogyna a szóból.

Túrázás, a baseballmeccs és kempingezés. Három dolog a kábé négy év alatt, amíg anyu és Dan többé-kevésbé együtt voltak. Akkor én is így néztem Danre. Hogy hű, de okos, juj, de vicces. Mindig tanítani igyekezett nekünk valamit, méghozzá a maga buggyant módján. Csakhogy azután ripityára törte ezt a tökéletes képet, és többé már nem tudtam úgy tekinteni rá, ahogy addig.

– Muszáj letusolnom – mondom újra.

– Az jó ötlet – villan rám anyu szeme.

Elindulok a lépcsőn a szuterénbe, ami gyakorlatilag az enyém. A lépcső egybefüggő térbe vezet, amit egy kanapén meg egy fotelen kívül legnagyobbbrészt a rajzasztalom és a művészkellékeim foglalnak el. A mosó- és a szárítógépet oldalt harmonikaajtó rejti. Azzal átellenben található a hálószobám és a saját fürdőszobám. Ezt az egészet Mac alakította így ki, amikor tizenhárom éves lettem, és tulajdonképpen mindmáig ez a legeslegjobb szülinapi ajándék, amit valaha is kaptam.

A szobámban, ahol mindegyik fal más-más színűre és mintájúra van festve, lerogyok az ágyamra. Végighúzzom az ujjaimat a könyvespolcon, amit lomtalanításból kaparintottunk meg. Anyuval saját kezűleg mázoltuk be pávazöld alapon lila pöttyösre. Mindez Dan távozása után történt. Semmi sem maradt Danból az életemben. Legalábbis akkor úgy tettem, mintha ez lenne a helyzet. Lerúgom a bakancsomat, és elvonulok a fürdőszobába.

Bereteszelem a fürdőajtót, majd végigcsinálok a reggeli rutint – fogat és arcot mosok, beveszem a fogamzás-